

PRAVLJICE IN PESMI

Dragi otroci,

upam, da so bile prijetne in zabavne počitnice.

Tokrat vam pošiljam za obogatitev dneva nekaj pesmi in pravljic.

Lahko jih berete kadarkoli – po zajtrku, kosilu ali pred spanjem. V stanovanju, hiši ali zunaj. ☺

1. Pesmi

SANJSKE NOGAVICE (Zvezdana Majhen)

Ko se noč spusti z neba
po srebrni niti,
so otroci v posteljah
z odejami pokriti.

Na oči jim sedajo
lahke bele ptice,
s kljunčki tiho pletejo
sanjske nogavice.

V spanju jih nataknejo
vsem, ki trdno spijo,
lička jim poljubijo,
v neznano odletijo.

POLETJE (Damjana Kenda Hussu)

Sonce na nebu kozolce prevrača,
beli oblček je žarkom igrača.
Mi pa tu spodaj v travi ležimo,
v senci vse štiri od sebe molimo.

Nebo kot polikana modra je juha,
glavo pahljamo si z listi repuha.
Potok po kapljicah vodo pretaka
v zrak izparela žabja je mlaka.

Ptice na drevju brezskrbno sedijo,
mušice kar same jim v kljun prifrčijo;
ah, če bi mi perutnice imeli,
tako, pri priči, bi k morju zleteli.

Naj sonce pripeka, kakor hoče,
naj bo poletje še dolgo in vroče;
za kupček drobiža vedno dobimo
dovolj sladoleda, da se ohladimo.

ZLATA LADJA (Kajetan Kovič)

Zlata ladja k nam prihaja,
iz neznanega je kraja.
Kakor v sanjah mimo pluje,
koga vozi, kam potuje?

Sedimo na zlato barko.
Z njo potuje medved Marko,
z njo se vozi mala Nina
in veselih punčk družina,

z njo se pelje bratec Jurij
in čarovnik Čurimuri,
zadaj pa sedi veliki
in učeni maček Miki.

Tja v deželo Čirečare,
kjer so vse stvari na pare,
tja v deželo Ringarajo,
kjer se maškare igrajo,

tja v deželo Čarovnijo,
kjer se čudeži godijo,
skoz viharje in vetrove
zlata ladja varno plove.

2. Pravljici

Vir: Prismuknjene zgodbe

BOJAZLJIVI MOBILNI TELEFON

Stric Ralf si je kupil nov mobilni telefon. Kaj kmalu se je izkazalo, da je bil telefon zelo bojazljiv. Vsakič, ko je kdo poklical, se je začel tresti po vsem telesu. Strica Ralfa je skrbelo, ker je bil tako boječ.

“Saj se mora tresti,” je stricu Ralfu razložila mama. “Temu se reče vibriranje.”

Pokazala mu je, kako izklopiti funkcijo vibriranja s pritiskom na različne tipke, a žal stricu Ralfu to ni pomagalo. Naprava je še naprej vibrirala. Z vsakim klicem bolj silovito.

“Ne kličite me več!” je prosil prijatelje. “Moj telefon se boji.”

Prijatelji res niso več klicali strica Ralfa. Niso ga vabili v kino, na nogometne tekme in na rock koncerte. Sicer pa stric Ralf tako ali tako ne bi hotel iti z njimi, saj bi bilo tam zelo hrupno in to ne bi bilo všeč njegovemu telefonu.

Namesto tega je šel k reki loviti ribe. Med ribarjenjem je pomembno, da je človek čim bolj

tiho, zato da ribe ne zbežijo stran od trnka, in prav v tem je bil mobilni telefon dober.

Stric Ralf in telefon sta že nekaj ur v miru ribarila, ko se je zgodilo nekaj strašnega. Telefon se je začel tresti! Klicala je Ralfova mama, ki je na sina čakala s kosilom. Njej ni bilo mar, da se telefon boji. Veliko bolj jo je skrbelo, da se bo med čakanjem ohladilo kosilo.

Stric Ralf je iz žepa potegnil tresoči se mobilni telefon, da bi odgovoril mami, a se je naprava tako močno tresla, da je padla v vodo: pljusk! Stric Ralf se je takoj slekel in se pognal v vodo za njo, a na žalost je ni mogel najti.

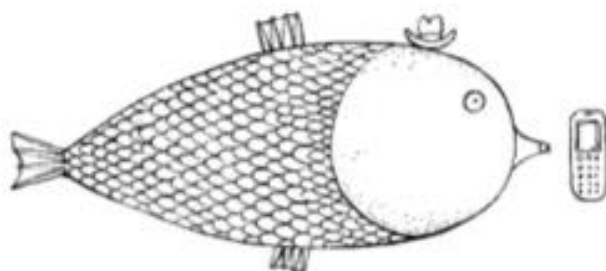
Ni mu preostalo drugega, kot da si kupi nov mobilni telefon. Z njim je najprej poklical svoj stari telefon. Upal je, da bo tako našel starega prijatelja.

“Halo, kje si? Takoj pridem pote!” je zavpil v telefon.

- 15 -

Toda na drugi strani ni bil bojazljivi mobilni telefon. Oglasila se je riba, ki je rekla: “Prosim, ne

kličite več na to številko! Moj dragi telefonček se boji.”

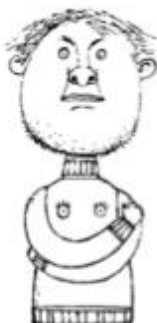
- 16 -

OBJEMAJOČI PULOVER

Mama je spletla pulover. Pletla ga je več tednov, zelo pazljivo in z veliko ljubezni.

Ko je bil spleten, ga je podarila očetu. Ta ga je oblekel in se pogledal v ogledalo. Tudi pulover si je ogledal očeta in ugotovil, da je zelo prijeten gospod. Začutil je željo, da ga objame. In to je tudi naredil – očeta je objemal dolgo in goreče.

“Ta pulover je prevroč,” je potožil oče. “Močno se potim v njem. Ne morem ga nositi.”

Tako je mama pulover dala Matjažu. Ko ga je oblekel, je pulover tudi njega objel. Pa tudi malo ga je požgečkal. Otrokom je vedno všeč, če jih kdo požgečka. Še posebej tako ljubkim otrokom, kot je Matjaž. “Pulover me bode,” je potožil Matjaž. “Ne morem ga nositi.”

- 90 -

Potem ga je oblekla mama.

Puloverju je bilo še posebej všeč, da ga je nosila ona. Objel jo je zelo pristrčno. Kaj drugega pa bi lahko storil? Mama je bila vendar silno ljubka! Bila je tako ljubka, da je pulover zardel; od ovratnika pa vse do rokavov se je obarval rožnato.

“Zanimivo. Ko sem ga pletla, nisem opazila, da je rožnat,” se je začudila mama in zavzdihnila. “Rožnata mi nikakor ne pristaja. Ne morem ga nositi.”

Mama si je slekla pulover in ga obesila v omaro. Nekaj časa je tako visel, potem pa je opazil, da je obešalnik, na katerega je obešen, tudi zelo ljubek. Ni mogel drugače, tudi njega je objel. Sprva zelo na lahko in previdno, saj se nikoli ne ve, kaj bi si obešalnik lahko mislil o takšnem početju. Potem ga je objel malo močnejše, na koncu pa že zelo močno. Obešalnik mu tega ni niti najmanj zameril. Prav nasprotno – objem mu je godil. Tudi sam je objel pulover. In tako sta se še naprej objemala, zelo dolgo in nadvse pristrčno. Najverjetneje to še vedno počneta. Objemček! Objemček, objemček! Objemček, objemček, objemček!

Prijetno branje želim,
učiteljica Nina Kartuš